

Нижче зазначені затверджені Священним Синодом настанови мають на меті:

– засвідчити турботу Церкви про всіх своїх дітей, як сильних, так і слабких у вірі, розділити з народом тягар вимушених обмежень, пам'ятаючи настанову Писання: «Носіть тягарі один одного і так здійсните закон Христа» (Гал. 6:2);

– сприяти тому, щоби в першу чергу найбільш уразлива перед загрозою хвороби частина суспільства, люди старшого і похилого віку, залишалися в час згубної пошесті вдома, у найбільш безпечних умовах, бо ми покладаємо всю надію на милосердя і допомогу Господню, але пам'ятаємо і застереження: «не спокушай Господа Бога твого» (Лк. 4:12);

– засвідчити, що прийняті нами обмеження щодо порядку звершення богослужінь та інші зміни і обмеження в церковному житті є проявом сили нашої віри, а не її слабкості, за прикладом сотника, який сказав: «Господи, … самого себе не вважаю я достойним прийти до Тебе; але скажи тільки слово, і одужає слуга мій», за що удостоївся слів Спасителя: «кажу вам, що навіть в Ізраїлі Я не знайшов такої віри» (Лк. 7:2-10);

– остерегтися від гарячності у покладанні на свою віру, як це сталося з апостолом Петром, який спочатку пішов по водам, а потім став тонути (Мф. 14:23-32), обіцяв, що залишиться зі Спасителем, якщо навіть усі полишать Його, а потім тричі відрікся від Нього (Мф. 26:33-35,75);

– «не дати приводу тим, хто шукає приводу» (2 Кор 11:12), бо Писання закликає: «бережіться, щоби ця свобода ваша не стала спокусою для немічних» (1 Кор. 8:9)

1. Враховувати та виконувати законні приписи, розпорядження та карантинні обмеження, які впроваджуються державою, органами місцевого самоврядування та органами охорони здоров'я, не допускати як ігнорування реальної небезпеки, так і проявів паніки.
2. Сприймати викликані поширенням хвороби зміни та обмеження як аскетичний подвиг стриманості та самообмеження від спілкування (затвору), сутність яких співпадає із метою та практикою посту, пам'ятаючи слова Спасителя: «Коли молишся, увійди до кімнати твоєї і, зачинивши двері твої, помолись Отцю твоєму, Який у таїні, і Отець твій, який бачить таємне, воздасть тобі явно» (Мф. 6:6).
3. Як тимчасовий надзвичайний захід, виявляючи турботу про вірних, в залежності від обмежень, які вводяться органами державної влади та місцевого самоврядування, зокрема на пересування та на роботу громадського транспорту, обмежень щодо можливої кількості одночасного зібрання певної кількості осіб (на 17.03.2020 р. – не більше 10 осіб) – припиняти проведення богослужінь у храмах чи змінювати порядок так, щоби в них брало участь не більше ніж обмежене число осіб.

Божественні літургії проводити за присутності визначеної обмеженням кількості осіб, просячи мирян залишатися вдома, долучаючись до спільної молитви через засоби відеотрансляції. Бажаючі сповідатися і причаститися можуть це зробити протягом цілого дня, при дотриманні умов приготування. Пастирям у кожному конкретному випадку виявляти належну розсудливість.

1. Протягом дня храми мають бути відкритими для особистого відвідування і молитви, спілкування зі священнослужителями при додержанні загальних правил. Посилити заходи протиепідемічної безпеки у храмах, використовувати засоби дезінфекції, зокрема для підтримання чистоти ікон та інших святинь.
2. На час пандемії достатнім виявом шанування святинь (Хреста, ікон, святих мощей) є поклоніння/поклон перед ними, без цілування; зазначене також застосовується до особистих вітань та вияву пошани між членами Церкви, зокрема між священнослужителями і мирянами під час подання благословення. При поданні благословення Хрестом – достатньо здійснити осінення ним, без цілування.
3. Тимчасово не переносити святині (святі мощі, шановані ікони) з місць їхнього постійного збереження, не організовувати паломництва.
4. Як тимчасовий надзвичайний захід дозволяється здійснювати причастя вірних Тіла і Крові Христових у той самий спосіб, як це здійснюється священнослужителями під час Літургії Ранішеосвячених Дарів, а саме: приготовлені часточки Тіла, на які лжицею покладено частину Крові (як це робиться при приготуванні запасних Дарів) подавати з дискоса в руки (або лжицею не торкаючись уст) причаснику. При цьому слід уважно роз'яснити обов'язок причасників ретельно спожити Дари. Для обтирання губ

використовувати одноразові серветки, які потім спалити у чистому місці. Використовувати для запивки після прийняття Причастя одноразовий посуд або споживати лише антидор.

Церква незмінно зберігає особливе ставлення до Євхаристії, Причастя Тіла і Крові Христових, як до Таїнства, що подається «на зцілення душі і тіла», а не як до споживання їжі (1 Коринфянам 11:20-30). Використання для причастя мирян того ж способу, що і для священнослужителів, продиктоване турботою про немічних у вірі (Рим. 14:1-13) та про те, щоби Таїнство і Церква не піддавалися безпідставній ганьбі від зовнішніх.

1. Дозволити подавати Причастя запасними Дарами всім, хто звертається про це, у будь-який час, як це робиться щодо хворих і у смертельній небезпеці.
2. При здійсненні Таїнства Сповіді, турбуючись про ближніх та щоби не давати приводу для спокуси, максимально дотримуватися загальних правил щодо «соціальної дистанції» та вищевикладених настанов та допускати практику загальної сповіді.
3. Враховуючи введені обмеження на можливість одночасних зібрань, не проводити загальних Соборувань, але подавати це Таїнство індивідуально особливо потребуючим у відповідності з його сенсом та традицією.
4. Таїнство Хрещення і чин похорону здійснювати з дотриманням загальних обмежень щодо числа присутніх.
5. При наявності можливості та погодних умов дозволяється звершення богослужінь під відкритим небом, біля храмів, при дотриманні правил щодо числа одночасно присутніх та «соціальної дистанції».

Ці настанови можуть змінюватися і доповнюватися з огляду на розвиток ситуації, адже як навчив нас Сам Господь: «субота для людини, а не людина для суботи» (Мк. 2:27).